

Λεωνίδας Βουρδονικόλας

Άργος 2101



Αθήνα 2020

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θεάτρου Πορεία

Ο Λεωνίδας Βουρδονικόλας γεννήθηκε το 1976 στην Αταλάντη Λοκρίδος. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Δημόσιας Διοίκησης του Παντείου Πανεπιστημίου και του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Ναυτιλίας του Πανεπιστημίου Πειραιά. Έχει συγγράψει τη συλλογή διηγημάτων «Η Γίδα και άλλες ιστορίες της υπαίθρου» και έχει επενδύσει με φωτογραφίες του την ποιητική συλλογή «Βαλβίδα Ασφαλείας» της Άννας Σπυράτου (Εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος). Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932634422
email: vourdoleo@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.



Το θεατρικό έργο Άργος 2101 του Λεωνίδα Βουρδονικόλα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δανάη- Δήμητρα Μπόγδανου
(email: danai.dimitra@gmail.com)

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Μάικλ - Άργος (25)

Ελπίδα (9)

Ιάσων (9)

Τζον (40)

Τζέιν (35)

Γιατρός Πωλ (50)

Γιατρός Πίτερ (40)

Ληξίαρχος (50)

Γιατρός νοσοκομείου (40)

Περίληψη

Έτος 2101. Σε μια δυστοπική κοινωνία, τα ζώα έχουν εκλείψει από τον πλανήτη γη και μοναδικοί επιζώντες είναι οι (χορτοφάγοι πλέον και καρδιοπαθείς) άνθρωποι. Η θανατική ποινή και οι φυλακές έχουν καταργηθεί, καθώς οι επιστήμονες έχουν εφεύρει, έπειτα από πειράματα, διεργασία με την οποία μετατρέπουν τους παραβάτες και τους εγκληματίες σε ανθρωπόμορφα υβρίδια με κεφάλι ζώου. Τα υβρίδια είναι χαμηλής νοητικής ικανότητας, πλήρως άκακια και φιλήσυχα και ζουν αποκλειστικά στην υπηρεσία των ανθρώπων. Χρησιμοποιούνται είτε ως υπηρέτες, είτε ως εργάτες. Το παρελθόν των υβριδίων ως ανθρώπων διαγράφεται οριστικά.

Στην βίλα των Άνταμς καταφθάνει ο Άργος, ένα νεαρό υβριδιο-σκύλος. Οι Άνταμς έχοντας πλήρη εμπιστοσύνη στις υπηρεσίες που προσφέρουν τα υβρίδια, δίνουν απόλυτη ελευθερία στον Άργο, ο οποίος γίνεται ο αγαπημένος φίλος των δίδυμων παιδιών τους. Πάνω στο παιχνίδι τους, ο Άργος δαγκώνει μια ημέρα άθελά του την Ελπίδα, η οποία έπειτα από μόλυνση εισέρχεται στο Νοσοκομείο. Η υγεία της Ελπίδας επιδεινώνεται ραγδαία από μικρόβιο και η μικρή εισάγεται στην εντατική. Χρειάζεται άμεσα μεταμόσχευση καρδιάς. Οι δότες είναι δυσεύρετοι. Ο Άργος κλαίει για την Ελπίδα. Ο Άργος προσφέρει την καρδιά του στην Ελπίδα. Το μόσχευμα είναι συμβατό. Ο Άργος πεθαίνει για την Ελπίδα.

Α' σκηνή

(Σε ένα Εργαστήριο Μετάλλαξης του μέλλοντος - μια λιτή λευκή αίθουσα. Στο κέντρο της ένα κρεβάτι με έτοιμους ορούς και στα αριστερά ένα γραφείο. Στα δεξιά η θύρα εισόδου - εξόδου. Ο γιατρός Πωλ με λευκή ποδιά κάθεται στο γραφείο και μελετά σε έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή.

Ανοίγει η πόρτα και εισέρχεται ο νεαρός Μάικλ συνοδευόμενος από τον γιατρό Πίτερ, με λευκή ποδιά, επίσης. Ο νεαρός φορά χειροπέδες, με τα χέρια μπροστά από το σώμα).

Γιατρός Πίτερ: Καλημέρα, Πωλ.

Γιατρός Πωλ: Καλώς τους.

Γιατρός Πίτερ: Από δω ο Μάικλ.

Γιατρός Πωλ: Γεια σου, Μάικλ.

(Ο Μάικλ παραμένει αμίλητος)

Γιατρός Πωλ: *(απευθυνόμενος στον Πίτερ)* Έχει τις μαύρες του, ε;

Γιατρός Πίτερ: Πώς να μην;

Γιατρός Πωλ: Δεν του εξήγησες;

Γιατρός Πίτερ: Ε, μέσες - άκρες...

Γιατρός Πωλ: Δηλαδή;

Γιατρός Πίτερ: Λίγα πράγματα. Αφού ξέρεις. Οι δυό μας, τους τα λέμε πιο όμορφα.

Γιατρός Πωλ: Αυτή η ανασφάλειά σου...

Μάικλ: Θα πονέσω;

Γιατρός Πωλ: Μια κάψουλα είναι. Μετά θα κοιμάσαι όσο... *(κομπιάζει)*
Καλά, δε ζούμε και στον εικοστό πρώτο αιώνα.

Γιατρός Πίτερ: Σαν πουλάκι. Θα δεις...

(Ο γιατρός Πωλ σηκώνεται από το γραφείο κι αρχίζει να περπατά στο χώρο).

Γιατρός Πωλ: Μελέτησα το φάκελο.

Γιατρός Πίτερ: Και;

Γιατρός Πωλ: E33.

Γιατρός Πίτερ: E33, ναι. «Σοβαρός τραυματισμός ενηλίκου».

Γιατρός Πωλ: Κρίμα, Μάικλ, νέο παιδί. Ούτε εικοσιπέντε... Καλά δε διάβασα;

Μάικλ: Κλεισμένα.

Γιατρός Πωλ: Γιατί; Πως...;

Μάικλ: Η κακιά η ώρα.

Γιατρός Πωλ: Καλά κι εσύ, τι την ήθελες την αντίκα;

Μάικλ: Εε, πάνω στο παιχνίδι, ξέρετε... ειπυρσοκρότηση.

Γιατρός Πωλ: Δεν παίζουμε με αυτά, Μάικλ.

Γιατρός Πίτερ: Ήταν φίλος του το θύμα.

Γιατρός Πωλ: Τον άφησε όμως ανάπηρο.

Γιατρός Πίτερ: Πάντως εκείνος δεν του το κρατά.

Γιατρός Πωλ: Τι να του κρατήσει;

Γιατρός Πίτερ: Θέλω να πω, τον υποστήριζε με θέρμη στη δίκη.

Γιατρός Πωλ: *(απευθυνόμενος στον Μάικλ)* Σ' έσωσε το «εξ' αμελείας».

Γιατρός Πίτερ: Υ2.

Μάικλ: Σωτηρία το λες αυτό, ντόκτορ;

Γιατρός Πωλ: Σωτηρία, Μάικλ. Σωτηρία.

Μάικλ: Είναι;

Γιατρός Πίτερ: Σαφώς και είναι.

Γιατρός Πωλ: Άλλοι θα ζήλευαν την τύχη σου. Επέλεξες, και το νέο σου πρόσωπο, και την εφ' όρου ζωής ειδικότητά σου.

Γιατρός Πίτερ: Υπηρετικό προσωπικό! Αυτή είναι επιλογή χρυσάφι, Μάικλ. Νούμερο Ένα σε ζήτηση μεταξύ των καταδικών το περασμένο έτος.

Γιατρός Πωλ: Έχω συναντήσει υβρίδια με κεφάλι ελέφαντα, Μάικλ. Σε υφικάμινους και μεταλλεία...

Γιατρός Πίτερ: Σκέψου το λίγο.

Γιατρός Πωλ: Για να μην μιλήσω για υβρίδια - ποντικούς και ιγκουάνα σε ορυχεία... Βαριά εγκλήματα. Ξέρεις. Εκ προθέσεως.

Γιατρός Πίτερ: *(παρεμβαίνει)* Έκανες την καλύτερη επιλογή Μάικλ. Σκύλος. Ο αγαπημένος των ανθρώπων εδώ και αιώνες. Όλοι θα σε συμπαθούν. Θα δεις...

Γιατρός Πωλ: Ας είμαστε ευγνώμονες.

Γιατρός Πίτερ: Από πού να τα πιάσεις τα επιτεύγματα της σύγχρονης ανθρωπότητας και πού να σταματήσεις; Πάψαμε τις φυλακές, χαρίζοντας ταυτόχρονα την ευκαιρία μιας νέας ζωής στους καταδικούς.

Μάικλ: Είναι ζωή;

Γιατρός Πωλ: Γαλήνη κι αταραξία θα σε κυκλώνουν, Μάικλ, από δω και πέρα. Μήπως αυτό δεν ψάχνουμε όλοι μας;

Γιατρός Πίτερ: Θα είσαι πιο αθώος και άκακος από κάθε ανθρώπινο πλάσμα.

Μάικλ: Έχω φόβο.

Γιατρός Πωλ: Όπως όλοι μας.

Μάικλ: Μήπως καλύτερος ο θάνατος, έκανα σκέψεις;

Γιατρός Πίτερ: *(αυστηρά)* Τι βλαστήμια!

Γιατρός Πωλ: Έδωσε μάχες ο Άνθρωπος για την κατάργηση της θανατικής ποινής, Μάικλ... Το ξέρουμε όλοι πολύ καλά.

Γιατρός Πίτερ: Κι εσύ τώρα μας λες-

Γιατρός Πωλ: *(τον διακόπτει)* Δες το σαν μια αλλαγή ταυτότητας.

Γιατρός Πίτερ: Άλλος άνθρωπος θα γίνεις Μάικλ... *(αστειευόμενος)* Δηλαδή όχι ακριβώς άνθρωπος. Χαχα...

Γιατρός Πωλ: *(δυνατά και αυστηρά)* Πίτερ! Μαζέψου!

Γιατρός Πίτερ: Δεν είχα πρόθεση, να... *(κομπιάζει)* Δηλαδή, θέλω να πω, πως... Κάποτε υπήρχαν στον πλανήτη μας τα πανέμορφα ζώα. Κάθε λογής ζωντανό που θαύμαζε ο άνθρωπος και για κακή του τύχη εξέλειψε από εκείνον τον άτιμο ιό. Σκυλιά και παγώνια. Γάτες και κορμοράνοι. Λέοντες και αντιλόπες. Ήταν αυτά που χάριζαν τη χαρά και τόσα άλλα καλά στους

ανθρώπους. Γι' αυτό και ο άνθρωπος δεν τα ξέχασε ποτέ. Τόσες αναμνήσεις αιώνων παραμένουν σήμερα ζωντανές χάρις στην επιστήμη. Τα υβρίδια, Μάικλ. Τα υβρίδια. Μέσα από εσάς θυμόμαστε τα τόσα πρόσωπα του αλησμόνητου ζωικού βασιλείου. Μονάχα καλά έχουμε να λέμε. Θα είναι όμορφα, Μάικλ. Θα δεις...

Γιατρός Πωλ: Τι λογύδριο ήταν αυτό;

Γιατρός Πίτερ: Ένα λογύδριο για το μελλοντικό υβρίδιο...

Γιατρός Πωλ: Κόψε το πνεύμα, Πίτερ και λογικέφου. Άβυσσος το μέλλον όλων μας και το ξέρεις καλά... Ίσως μια μέρα βρεθείς κι εσύ στη θέση του Μάικλ...

(Ο γιατρός Πίτερ φτύνει τρομαγμένος τον κόρφο του και κατεβάζει έπειτα από ντροπή το κεφάλι).

Ας επανέλθουμε στο τυπικό της διαδικασίας. Σ' ακούμε ...

Γιατρός Πίτερ: Όπως ήδη σου μετέφερα, Μάικλ, μετά την λήψη της κάψουλας μετάλλαξης θα ξεκινήσει εντός σου μια διαδικασία ολικής αφαίρεσης της μνήμης σου. Σιέψου την σαν μια διαγραφή της παλιάς σου ζωής. Το «Delete». Ότι έπραξες μέχρι σήμερα θα ξεχαστεί στα κιτάπια της ιστορίας. Η ταυτότητα στον καρπό σου θα καταστραφεί μαζί με τον ηλεκτρονικό σου φάκελο. Κανείς μα κανείς από τους εμπλεκόμενους στην υπόθεσή σου δεν θα γνωρίζει την νέα σου ταυτότητα. Όπως φυσικά ούτε οι συγγενείς και γνωστοί σου. Γι αυτούς θα είσαι πλέον ένα άγνωστο υβρίδιο-σκύλος, ένας άγνωστος υπηρέτης.

Γιατρός Πωλ: Θα κοιμηθείς γλυκά. Κατά την διάρκεια των επόμενων τριών ημερών θα λάβει χώρα, με την βοήθεια των ορμών, το επόμενο στάδιο: το αποκαλούμενο και «Restart». Είναι το οριακό σημείο διέλευσης από το παρελθόν προς το μέλλον. Το μεταίχιμιο της μετάλλαξης σου σε υβρίδιο. Θα ξυπνήσεις, γλυκά ξανά, σε μια τυχαία - βάσει κλήρωσης - Υπηρεσία Ληξιαρχείου Υβριδίων, όπως ακριβώς το επέλεξες. Στην περίπτωση σου, θα φέρεις πλέον το κεφάλι σκύλου και θα υιοθετηθείς ως υπηρέτης. Φυσικά, προς διασφάλιση του Κώδικα Δεοντολογίας, κανείς από το νέο σου περιβάλλον δεν θα γνωρίζει το ποιος ήσουν ή οποιοδήποτε άλλο στοιχείο του ήδη διαγραμμένου σου παρελθόντος.

Γιατρός Πίτερ: Μια νέα ημέρα ξημερώνει, Μάικλ. Θα δεις...

Γιατρός Πωλ: Όπως βλέπεις και στην φωτεινή πινακίδα το ρητό μας είναι-

Γιατρός Πίτερ: «Ο φόνος του παλιού εαυτού, είναι η νίκη μιας νέας ζωής».

(μικρή παύση)

Μάικλ: Θα ήθελα...

Γιατρός Πωλ: Ναι, Μάικλ...

Μάικλ: Είδα ένα παράξενο όνειρο χθες.

Γιατρός Πωλ: Μήπως σαν τελευταία χάρη-

Μάικλ: Να σας το εξιστορήσω θέλω.

Γιατρός Πίτερ: Δεν μπορούμε να σου στερήσουμε την επιθυμία.

Μάικλ: Το τελευταίο όνειρο μιας ζωής που φεύγει... *(Μικρή παύση*

- Ο γιατρός Πωλ και ο γιατρός Πίτερ κοιτάζονται με θαυμασμό στα μάτια).

Γιατρός Πωλ: *(απευθυνόμενος στον Μάικλ)* Μπορείς, όσο θα προχωρούμε στην προετοιμασία της διαδικασίας μετάλλαξης, να μας διηγήσαι...

(απευθυνόμενος στον Πίτερ) Πίτερ, την ένεση.

(Ο γιατρός Πίτερ βγάζει από την τσέπη του την ένεση και την παραδίδει στον γιατρό Πωλ).

Γιατρός Πωλ: Δεν θα πονέσεις, Μάικλ, μη φοβάσαι. Τα προκαταρκτικά... Ξέρεις... Ένα απλό ηρεμιστικό είναι για να σε απαλλάξουμε από τις αλυσίδες.

(Ο Μάικλ δίνει το χέρι του και ο γιατρός Πωλ του κάνει την ένεση. Μετά από μια μικρή παύση ο γιατρός Πίτερ βγάζει τις χειροπέδες από τον Μάικλ και τις πετά στον κάδο. Μαζί με τον γιατρό Πωλ οδηγούν τον Μάικλ στο κρεβάτι).

Γιατρός Πίτερ: Ελεύθερος πια.

Γιατρός Πωλ: Μπορείς να ξεκινήσεις, Μάικλ. Είμαστε όλοι αυτιά...

Μάικλ: Βρίσκομαι σε μια αλλοτινή εποχή. Σε μια έρημη πολιτεία... Περιδιαβαίνω μόνος στη μέση του πουθενά. Δεν έχω τίποτα. Ίχνος ζωής κανένα. Ο αέρας λυσομανά... Διακρίνω, εκεί, σε μια γωνιά, έναν τηλεφωνικό θάλαμο. Από αυτούς του περασμένου αιώνα. Τον πλησιάζω... Μπαίνω εντός του και διακρίνω γραμμένο στο τζάμι έναν δεκαψήφιο αριθμό. Δεν έχω άλλη ελπίδα. Αποφασίζω να τον καλέσω. Πιάνω αυτό το πανάρχαιο ακουστικό στα χέρια μου και πληκτρολογώ. Αφουγκράζομαι. Ένας, δύο, τρεις... Πέντε κουδουνισμοί. Καμιάν απόκριση... Κλείνω κι αποφασίζω να εγκαταλείψω το θάλαμο. Κάνω το πρώτο βήμα, όταν... Μη! Το τηλέφωνο χτυπά! Κάποιος καλεί. Κοντοστέκομαι... Νιώθω φόβο... Τι φοβάσαι Μάικλ; Εσύ δεν ήσουν που κάλεσες έναν άγνωστο αριθμό; Σήκωσέ το! Θα το σηκώσεις, Μάικλ. Το ξέρεις... Τέταρτο κουδούνισμα. Πέμπτο. Αρπάζω το ακουστικό και

αφουγκράζομαι... Σιωπή. Και ξάφνου... Ακούω... Μια φωνή: «Εγώ είμαι, μ' ακούς;». Όχι δεν είναι δυνατόν! Μου απαντά η ίδια μου η φωνή! Η ηχώ μου! Μα δεν έχω ακόμη βγάλει άχνα. Πως ακούω την ηχώ μου; Προσπαθώ να συνέλθω... Τρέμω... Και η φωνή δυναμώνει «Εγώ είμαι». Κι έπειτα... Ο ήχος μετατρέπεται σε Φως! Άκουσα. Τώρα βλέπω. Βλέπω αχτίδες φωτός ν' αναβλύζουν απ' τα κενά του ακουστικού... Η φωνή συνεχίζει: *(παύση - με δυνατή φωνή)* «Μ' ακούς; Με βλέπεις; Νιώσε με! Είμαι εσύ...».

Συσκότιση

Β' σκηνή

(Στην Υπηρεσία Ληξιαρχείου Υβριδίων. Στο κέντρο της αίθουσας ένα γραφείο με έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή και έμπροσθεν αυτού δύο καρέκλες επισκέπτη. Ο Ληξιαρχος κάθεται πίσω από το γραφείο και ο Τζον στη μία από τις δύο καρέκλες επισκέπτη).

Ληξιαρχος: Αιτία θανάτου;

Τζον: Καρδιακό επεισόδιο.

Ληξιαρχος: Ετών;

Τζον: Εξήντα

Ληξιαρχος: Γερή κράση.

Τζον: Και πλήρη αφοσίωση.

Ληξιαρχος: Αυτό δε θέλαμε;

Τζον: Το κυριότερο ήταν πως μεγάλωσε τα παιδιά με αγάπη.

Ληξιαρχος: Πόσα χρόνια στις υπηρεσίες σας;

Τζον: Σχεδόν δέκα... εεε.... *(κοντοστέκεται και μετρά)* Όχι σχεδόν. Ακριβώς. Έτος μετάλλαξης το 2091.

Ληξιαρχος: *(κοιτά στον ηλεκτρονικό υπολογιστή)* Ναι, το βλέπω... Δεν ήταν και από τις πρώτες παρτίδες...

Τζον: Δεν ήταν από τις πειραματικές, όχι.

Ληξιαρχος: Και προτιμήσατε γάτα, τότε.

Τζον: Είναι λίγο πιο αυτόνομες. Ξέρετε...

Ληξιαρχος: Ξέρουμε... ναι... *(παύση)* Δώστε μου σας παρακαλώ την ταυτότητά σας.

(Ο Τζον απλώνει το δεξί του χέρι και προτείνει τον καρπό του. Ο Ληξίαρχος σκανάρει τον καρπό με το ειδικό μηχάνημα. Έπειτα κοιτάζει στην οθόνη του υπολογιστή).

Επαληθεύστε μου το μητρώο σας.

Τζον: Γ.Α. 2061.10.30. Τομέας: Άλφα. Μπλοκ: Όμικρον

Ληξίαρχος: Χμμ... *(κοιτάζει σκύβοντας στην οθόνη και μονολογεί)* Την τύχη μου... Εικοστός δεύτερος αιώνας, τόσες ανακαλύψεις, κι ακόμη να βρούμε χάρτι για την πρεσβυωπία.

Τζον: Ορίστε;

Ληξίαρχος: *(υπεκφύγει)* Για πείτε μου λοιπόν, κύριε Άνταμς...

Τζον: Μάλιστα.

Ληξίαρχος: Βλέπω την ηλεκτρονική σας αίτηση.

Τζον: Ναι.

Ληξίαρχος: Αιτήστε αρσενικό υβρίδιο.

Τζον: Σωστά.

Ληξίαρχος: Παρά την γερή κράση των θηλυκών.

Τζον: Κάναμε στροφή 180 μοιρών γιατί-

Ληξίαρχος: Και μάλιστα επιλέγετε σκύλο!

Τζον: ...εγώ και η σύζυγός μου δεν θέλαμε κάτι που να θυμίζει στα παιδιά το θάνατό της.

Ληξίαρχος: Τι εννοείτε;

Τζον: Πέθανε μπροστά στα μάτια τους, διαβάζοντας το ημερήσιο παραμύθι τους...

Ληξίαρχος: Και λοιπόν;

Τζον: Είχαν δεθεί πολύ με τη Φρίντα.

Ληξίαρχος: Και;

Τζον: Γι' αυτό διαλέξαμε σκύλο.

Ληξίαρχος: Μα, αγαπητέ μου... Για να ξεχάσουμε επιλέγουμε κάτι εντελώς ίδιο με την προηγούμενη απώλειά μας. Να νιώθουμε έτσι ότι δεν μας λείπει ...

Τζον: Συγγνώμη, μα ως δάσκαλος... Επιτρέψτε μου.

Ληξίαρχος: Παρακαλώ.

Τζον: Οι τελευταίες έρευνες στον τομέα της παιδαγωγικής συνιστούν ακριβώς το αντίθετο.

Ληξίαρχος: Δηλαδή;

Τζον: Κόντρα ρόλο.

Ληξίαρχος: Α,χα...

Τζον: Ναι! Και εκτός αυτού...

Ληξίαρχος: Και εκτός αυτού...

Τζον: Να... Πώς να σας το θέσω;

Ληξίαρχος: Ευθέως.

Τζον: Θα επιθυμούσαμε να ζήσουμε την εμπειρία του πιο πιστού φίλου του ανθρώπου.

Ληξίαρχος: Και είπατε μιας και έχετε το προνόμιο του ολόλευκου φακέλου ποινών και παραβάσεων ως οικογένεια...

Τζον: Και-

Ληξίαρχος: Και την οικονομική κλάση B+... Το βλέπω.

Τζον: Ένα φιλικό ζευγάρι μας το συνέστησε ανεπιφύλακτα.

Ληξίαρχος: Η αλήθεια είναι πως στην ειδικότητα του υπηρέτη, που δικαιούστε και ως γονείς, δύο μάλιστα τέκνων, ο σκύλος είναι το υβρίδιο με την μεγαλύτερη ζήτηση.

Τζον: Επιτρέψτε μου και πάλι...

Ληξίαρχος: Ορίστε, κύριε Άνταμς.

Τζον: Έχει σημασία για την οικογένεια μας το νεαρό της ηλικίας.

Ληξίαρχος: Το βλέπω κι αυτό στην αίτησή σας.

Τζον: Το δηλώσαμε.

Ληξίαρχος: Να υποθέσω πως...

Τζον: Δεν θα θέλαμε να ζήσουμε σύντομα μια νέα απώλεια.

Ληξίαρχος: Καταλαβαίνω. Μα...

Τζον: Ναι, κύριε Διευθυντά...

Ληξίαρχος: Όπως ίσως γνωρίζεται, κύριε Άνταμς, αυτό είναι κάτι απολύτως σχετικό. Δυστυχώς, δεν έχουμε εξελιχθεί τόσο ως ανθρωπότητα ώστε να εφεύρουμε το ελιξίριο της μακροζωίας. Και, προσωπικά μιλώντας, δεν γνωρίζω αν καταφέρουμε κάποτε να πλησιάσουμε τόσο τον Θεό.

Τζον: Μα ήδη τον προσεγγίζουμε... Τα υβρίδια-

Ληξίαρχος: Ωστόσο - συνεχίζω, κύριε Άνταμς - ο τομέας των καρδιακών παθήσεων είναι αυτός στον οποίο έχει πλέον αφοσιωθεί η Επιστήμη μας. Όχι μόνο για τα υβρίδια, αλλά και για εμάς τους ίδιους. Προδίδει εύκολα η καρδιά μας σήμερα, κύριε Άνταμς, μα ας είμαστε ευγνώμονες. Ο ιός-Γάμα κατάφερε να εξαφανίσει όλο το ζωικό βασίλειο. Μάλλον τυχεροί θα πρέπει να νιώθουμε που σ' εμάς τους ανθρώπους άφησε μόνο αυτό το μικρό κουσούρι. Αποκτήσαμε ξαφνικά ευαίσθητες καρδιές και μ' αυτές πρέπει να μάθουμε να ζούμε.

Τζον: Έχω πίστη, κύριε Διευθυντά.

Ληξίαρχος: Χρειάζεται και τύχη συνάμα... *(σηκώνεται από την θέση του και δίνει το χέρι στον Τζον, ο οποίος σηκώνεται και ανταποδίδει την χειραψία).*

Ο Άργος σας περιμένει στην αίθουσα Έψιλον 8. Παρακαλώ, να είστε το ίδιο φιλικοί όπως εκείνος...

Συσκότιση

Γ' σκηνή

(Στο σαλόνι της έπαυλης της οικογένειας Άνταμς. Στην δεξιά πλευρά η κυρίως πόρτα εισόδου - εξόδου και στην αριστερή η πόρτα που οδηγεί στο υπόλοιπο σπίτι. Στον τοίχο της πίσω πλευράς μια μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη βιβλία και στην αριστερή γωνιά ένας καναπές σε σχήμα γάμα, ενώ την δεξιά γωνιά ένα πιστό ομοίωμα αρκούδας σε φυσικό μέγεθος.

Η Τζέιν μαζί με την Ελπίδα και τον Ιάσωνα κάθονται σταυροπόδι στο κέντρο του σαλονιού πάνω σε χαλί και διαβάζουν ένα λεύκωμα που κρατά η Τζέιν. Τον χώρο κατακλύζουν ακούσματα πουλιών που κελαηδούν και άλλοι ήχοι της άνοιξης στην εξοχή).

Ελπίδα: *(δείχνει στο λεύκωμα)* Μαμά, έτσι θα είναι η νέα μας Φρίντα;

Τζέιν: Έτσι θα είναι Ελπίδα μου, ναι. Μα δεν θα την λέμε Φρίντα.

Ιάσων: Αααα... και γιατί;

Τζέιν: Γιατί θα είναι κάποιος άλλος, διαφορετικός από την Φρίντα.

Ελπίδα: Και πως θα τον λέμε;

Τζέιν: Θα το μάθουμε από τον μπαμπά, τώρα που θα επιστρέψει, μαζί με τον νέο μας φίλο.

Ιάσων: Αααα... *(δείχνει το λεύκωμα)* Και θα έχει αυτό το κεφάλι;

Τζέιν: Αυτό το κεφάλι Ιάσωνα, ναι. Του σκύλου. Σας έχω μιλήσει γι' αυτά τα υπέροχα ζώα. Ήταν κάποτε οι πιο πιστοί φίλοι του ανθρώπου. Οι σκύλοι αγαπούσαν τους ανθρώπους και οι άνθρωποι - όχι όλοι βέβαια - αγαπούσαν τους σκύλους.

Ελπίδα: Και ήταν και οι φύλακές τους, το θυμάμαι μαμά...

Ιάσων: Εγώ δεν μπορώ να καταλάβω. Πώς τους φυλούσαν; Δεν είχαν δηλαδή οι άνθρωποι ακτίνες λέιζερ στις αυλές τους; Τι τους ήθελαν τους σκύλους;

Τζέιν: Κάποτε δεν υπήρχαν ακτίνες, Ιάσωνα. Και οι παππούδες σας που πρόλαβαν την εποχή των ζώων, ζούσαν μαζί με τους σκύλους. Και αυτά τα ζώα

είχαν μεγάλη διαίσθηση. Να, πώς να σας το πω... Μύριζαν και καταλάβαιναν αμέσως τους κακούς ανθρώπους...

Ιάσων: *(με θαυμασμό)* Ωωω...

Ελπίδα: Ένα τέτοιο σκυλάκι δεν είχε κι ο κυνηγός που σκότωσε τον κακό λύκο και έσωσε την κοκκινοσκουφίτσα;

Τζέιν: Ένα τέτοιο.

Ιάσων: *(με χαρά)* Τι ωραία που θα έχουμε κι εμείς έναν σκύλο στο σπίτι μας!

Τζέιν: Δεν θα είναι ακριβώς σκύλος, Ιάσωνα. Θα είναι - περίπου - άνθρωπος, σαν κι εμάς. Μονάχα το κεφαλάκι του θα είναι σαν του σκύλου.

Ιάσων: Όπως και η Φρίντα;

Τζέιν: Όπως και η Φρίντα.

Ελπίδα: Υπηρέτης δηλαδή.

Τζέιν: Ας τους πούμε... Υπηρέτες...

(Μεγάλη παύση - Η Τζέιν ξεφυλλίζει αργά το λεύκωμα και δείχνει στα παιδιά τα οποία παρακολουθούν με προσοχή αφοσιωμένα και χαρούμενα. Τα παιδιά δείχνουν στο λεύκωμα και χαχανίζουν).

Ιάσων: Μαμά, η Φρίντα πού πήγε;

Τζέιν: Δεν τα είπαμε αυτά; Κάπου καλύτερα από δω. Πιο ήσυχα...

Ελπίδα: Σε έναν άλλο πλανήτη, ε;

Τζέιν: Ίσως... Πάντως, κάπου καλύτερα.

Ιάσων: Κι εμείς;

Τζέιν: Κι εμείς τι, Ιάσωνα;

Ιάσων: Θα πάμε κι εμείς σε άλλους πλανήτες;

Τζέιν: Ίσως, μωρό μου... Μα έχουμε όμως πολυύ καιρό ακόμη μπροστά μας...

Ελπίδα: Εμένα μου αρέσει εδώ. Κι ας ήταν πιο όμορφα τα παλιά τα χρόνια.

Τζέιν: *(γελάει)* Ελάτε, τώρα... Ας φορτίσουμε λίγο τις ταυτότητές σας. Έρχεται Σαββατοκύριακο και θα βγούμε στον κόσμο. Καλό θα ήταν να μην τρέχουμε τελευταία στιγμή, ε;

Ελπίδα: Ουφ... Πάλι;

Ιάσων: Εντάξει, Ελπίδα, σιγά. Μια εβδομάδα έχει περάσει.

Ελπίδα: Δεν μ' αρέσει αυτό...

Ιάσων: Και τι θες να χαθούμε και να μας ψάχνουν οι γονείς μας;

Τζέιν: Έχει δίκιο ο Ιάσωνας. Δώστε μου τα καλά σας τα χεράκια, να δω...

(Η Τζέιν κοιτά πρώτα τον δεξιό καρπό του Ιάσωνα και έπειτα τον αριστερό της Ελπίδας)

Μάλιστα... Ελάτε. Πάμε...

(Σηκώνονται όλοι μαζί. Η Τζέιν τοποθετεί το λεύκωμα στην βιβλιοθήκη και βγαίνουν από την αριστερή πόρτα).

Στιγμαία Συσκότιση

Δ' σκηνή

(Στο σαλόνι της έπαυλης της οικογένειας Άνταμς. Στην αριστερή γωνία, μπροστά από τον γωνιακό καναπέ, παίζουν η Ελπίδα με τον Ιάσωνα. Στο κέντρο του σαλονιού υπάρχει ένα λευκό τραπέζι με δύο λευκές καρέκλες αντικριστά όπου κάθονται ο Τζον και η Τζέιν. Δίπλα τους μια σαμπανιέρα και μέσα της ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί. Πάνω στο τραπέζι ένα πιάτο με λευκή σαλάτα, δύο ακόμη λευκά πιάτα και δύο γεμάτα ποτήρια του κρασιού. Στον χώρο ακούγεται κλασική μουσική).

Τζον: Πέρασε ένας χρόνος ...

Τζέιν: Και είναι σαν να μας ήρθε χθες.

Τζον: Δεν τον περίμενα τόσο...

Τζέιν: Τόσο;

Τζον: Τόσο... *(σκέφτεται ξύνοντας το κεφάλι του)* ...δεν μπορώ να βρω την κατάλληλη λέξη.

Τζέιν: Πιστό;

Τζον: Αυτό σίγουρα.

Τζέιν: Υπάκουο;

Τζον: Το ίδιο είναι.

Τζέιν: Ε, όχι ακριβώς...

Τζον: Αυτός είναι και τα δύο.

Τζέιν: Και άλλα, πολλά...

Τζον: Μια λέξη ψάχνω.

Τζέιν: Πάντως εμένα μου φαίνεται πιο ευαίσθητος από την-

Τζον: Να, κοντά σ' αυτό είμαι. Ευαίσθητος, μα...

Τζέιν: Μα;

Τζον: Ίσως κάτι πιο υπερβατικό.

Τζέιν: Ε;

Τζον: Το νιώθω, μα δεν μπορώ να το περιγράψω.

Τζέιν: Δεν σε καταλαβαίνω.

Τζον: Τέλος πάντων. Άστο...

Τζέιν: Οκέυ.

Τζον: Σημασία έχει πως τα παιδιά έχουν ξεχάσει προ πολλού την περσινή μας λαχτάρα.

Τζέιν: Κι έχουν δεθεί πολύ περισσότερο μαζί του... Τον έχουν λατρεύει.

Τζον: Μα είναι να μην;

Τζέιν: Άστο, Τζον. Λαχείο.

Τζον: Στην υγεία του λοιπόν.

(Ο Τζον υψώνει το ποτήρι του. Τσουγκρίζουν με την Τζέιν και έπειτα χαμογελούν – παύση - Ο Τζον δοκιμάζει με το πιρούνι του τη σαλάτα).

Τζέιν: Για πες μου.

Τζον: Τι;

(Η Τζέιν κουνάει το κεφάλι της δείχνοντας στον Τζον τη σαλάτα).

Ααα... Ωραίο ολόλευκο χρώμα. Μα δεν με εντυπωσίασε.

Τζέιν: Στη γεύση...

Τζον: Ε, ναι. Στη γεύση.

Τζέιν: Διότι από θρεπτικής αξίας...

Τζον: Για πες μου...

Τζέιν: Την έχουν κατατάξει στην κατηγορία Βιταμινών Πι.

Τζον: Πάουερ φουντ, σαν να λέμε.

Τζέιν: Κάτι ανώτερο ίσως.

Τζον: Σαν τι;

Τζέιν: Την προσομοιάζουν με την αρώνια.

Τζον: Και τι στο καλό κάνει αυτή;

Τζέιν: Έχει μεγάλη αντιοξειδωτική δράση.

Τζον: Εσύ ξέρεις ...

Τζέιν: Το κυριότερο όμως είναι πως βοηθά στην απορρόφηση και στην προστασία του οργανισμού από την ραδιενέργεια.

Τζον: Τι λες;

Τζέιν: Χορηγείται σε εργαζόμενους σε πυρηνικά εργοστάσια και ιατρικά εργαστήρια. Ακόμη και στα υβρίδια! Φαντάσου...

Τζον: Έλα, Τζέιν, άνθρωποι είναι κι αυτοί...

Τζέιν: Δε νομίζω.

Τζον: Καλά, δεν θα σε πείσω τώρα... Τόσα χρόνια...

Τζέιν: Μα προσπαθείς να τους ανθρωποποιήσεις...

Τζον: Τουλάχιστον συμφωνούμε.

Τζέιν: Σε τι;

Τζον: Ότι διαφωνούμε.

(Στο σαλόνι εισέρχεται από αριστερά ο Άργος με ένα τρόλεϊ μεταφοράς φαγητού. Πάνω του δύο σκεπασμένα πιάτα).

Καλώς τον.

Άργος: Γειά σας κύριε.

Τζον: Τζον!

Άργος: Γεια σας, κύριε Τζον.

Τζον: Τζον, Άργο ... Σιέτο Τζον!

Άργος: Μα έχουμε επίσημο δείπνο, σήμερα κύριε-

Τζον: Άσε τους τύπους...

Άργος: Μα-

Τζον: Κι εξάλλου...

Τζέιν: Κι εξάλλου;

Τζον: Γιορτάζουμε ένα χρόνο από την έλευσή σου στην οικογένειά μας, σήμερα, Άργο! Το ξέχασες;

Άργος: Η ταυτότητά μου δεν μου επιτρέπει να ξεχνάω, Τζον.

Τζον: Έτσι μπράβο, Άργο... Τζον... Σιέτο Τζον.

Τζέιν: Μήπως να... *(δείχνει με το κεφάλι της την σαμπανιέρα με το κρασί).*

Τζον: Μα ναι... Τι υπέροχη ιδέα!

Τζέιν: Ε;

Τζον: Θα πεις ένα μαζί μας σήμερα, Άργο!

Τζέιν: *(με έκπληξη)* Τα ποτήρια μας εννοούσα, Τζον! Άδειασαν τα ποτήρια μας!

Τζον: Θα γεμίσουν κι αυτά μαζί με του Άργου... *(απευθυνόμενος στον Άργο)*
Δεν έχεις πιάσει το όριο αλκοόλης ετούτον το μήνα, έτσι δεν είναι;

Άργος: Έτσι είναι, Τζον.

Τζον: Ε, το δικαιούσαι λοιπόν... Είναι η μέρα σου σήμερα!

Άργος: Μήπως η κυρία-

Τζέιν: Όχι, Άργο μου. Συμφωνώ με τον Τζον. Μην ανησυχείς καθόλου.

Τζον: Θα κάνεις τον κόπο να φέρεις ένα ποτήρι ακόμη;

Άργος: Αμέσως.

Τζον: Ααα... Προτού φύγεις, δεν μας αποκαλύπτεις και την έκπληξή σου;

Άργος: Τι εννοείς, Τζον;

Τζον: *(δείχνει με το κεφάλι του το τρόλει φαγητού με τα σκεπασμένα πιάτα)* Τι κρύβεις εκεί από κάτω;

Άργος: Μα, τα αγαπημένα σας, φυσικά.

Τζέιν: Φύτρες φασολιού;

Άργος: ...με γεύση άγριου χοίρου.

Τζον: Και το καμούτ;

Άργος: ...με μυρωδικά σολωμού.

Τζον: Άργο... Δεν έχω λόγια!

Άργος: Ευχαριστήσή μου η ευτυχία σας, Τζον...

(Ο Άργος, πριν αναχωρήσει για την κουζίνα πλησιάζει την Ελπίδα και τον Ιάσωνα και τους μιλά χωρίς να ακούγεται τι λέει. Τα παιδιά τον σφιχταγκαλιάζουν χαρούμενα).

Στιγμαία Συσκότιση

Ε' σκηνή

(Στο σαλόνι της έπαυλης της οικογένειας Άνταμς. Ο Άργος μαζί με την Ελπίδα και τον Ιάσωνα κάθονται στο κέντρο του σαλονιού πάνω σε χαλί. Ο Άργος βρίσκεται ανάμεσα στα παιδιά και κρατά στα χέρια του ένα βιβλίο. Τους διαβάζει τον μύθο του Αισώπου για το λύκο και τον σκύλο χρησιμοποιώντας διαφορετικές φωνές κατά την ανάγνωσή του).

Άργος: Ήταν μια φορά κι έναν καιρό ένας λύκος που είχε μείνει πετσί και κόκκαλο. Είχε τόση πείνα... αφού τα σκυλιά της περιοχής φύλαγαν πολύ καλά τα κοπάδια με τα πρόβατα και τις κατσίκες. Τριγυρνούσε λοιπόν απελπισμένος από δω κι από κει μέσα στο δάσος, όταν ξάφνου, αντικρίζει μπρος του ένα σκύλο που είχε χάσει το δρόμο του. Ο λύκος, σκέφτηκε αμέσως πως θα μπορούσε να χορτάσει την πείνα του, τρώγοντάς τον. Αλλά δεν τολμούσε να του ριχτεί. Ο σκύλος φαινόταν πολύ δυνατός. Πήγε λοιπόν κοντά του κι άρχισε να τον παινεύει.

«Είσαι πολύ όμορφος και καλοθρεμμένος. Θα 'θελα να γινόμαστε φίλοι. Αλλά εγώ βλέπεις είμαι τόσο αδύνατος. Που να με καταδεχτείς;» είπε ο λύκος στον σκύλο.

«Από σένα εξαρτάται να μην είσαι αδύνατος», απάντησε ο σκύλος.

«Και τι να κάνω για να παχύνω;».

«Άφησε τα δάση και τις ερημιές κι έλα μαζί μου να ζήσεις σα σκύλος. Εκεί που τριγυρνάς, τι κερδίζεις; Μάλλον με μεγάλη δυσκολία βρίσκεις το φαγητό σου».

«Και τι πρέπει να κάνω για να ζήσω σα σκύλος;», ξαναρωτά ο λύκος.

«Σχεδόν τίποτα, θα κυνηγάς τους κλέφτες, θα κουνάς την ουρά σου στον κύριό σου και θα τρως όλα τα κόκκαλα και τα αποφάγια του».

«Πραγματικά, δε φαίνεται δύσκολη δουλειά, έρχομαι μαζί σου», συμφώνησε ο λύκος.

Ξεκίνησαν λοιπόν παρέα για την πολιτεία, αλλά στο δρόμο ο λύκος πρόσεξε πως ο λαιμός του σκύλου ήταν μαδημένος.

«Γιατί είναι μαδημένος ο λαιμός σου;», τον ρωτά.

«Είναι από την αλυσίδα», του λέει ο σκύλος.

«Ποια αλυσίδα;»

«Την αλυσίδα που με δένουν».

«Ωστε δεν είσαι ελεύθερος να τριγυρνάς όπου θέλεις;».

«Όχι πάντοτε. Την ημέρα με έχουν δεμένο και τη νύχτα με λύνουν».

«Αν είναι έτσι, δε μου αρέσει καθόλου να είμαι σκύλος. Προτιμώ την ελευθερία μου και την πείνα μου, από την αλυσίδα σου και τη καλοπέρασή σου», απάντησε ο λύκος στον σκύλο και το έβαλε στα πόδια για να ξαναγυρίσει στο δάσος.

Ιάσων: Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα...

Ελπίδα: Αα... Δεν νομίζω Ιάσωνα. Μάλλον δύσκολα τα έβγαζαν πέρα και οι λύκοι και τα σκυλιά κάποτε;

Άργος: Εγώ σας διάβασα έναν μύθο του κυρίου Αισώπου. Από τα πολύ πολύ παλιά χρόνια, Ελπίδα. Δεν γνωρίζω τι ακριβώς συνέβαινε στην εποχή των ζώων. Δυστυχώς, δεν έχω αυτές τις πληροφορίες.

Ιάσων: Μήπως να ρωτήσουμε τον μπαμπά να μας πει;

Άργος: Ίσως ο κύριος Τζον να γνωρίζει περισσότερα.

Ελπίδα: Έλα Άργο, πες μας κι εσύ την γνώμη σου.

Ιάσων: Ναι, Άργο... Έλα, πες μας κι εσύ που είσαι ίδιος με τον σκύλο, τι πιστεύεις; Τι να απέγινε το ζώακι;

Άργος: Τι να σας πω...; Σιέπτομαι πως αν... Αν καταλάβαινε πραγματικά την σκλαβιά του... Ίσως και να άρχιζε να δαγκώνει με μανία τα λουριά του... Ή και να τραυμάτιζε ακόμη και τον ίδιο του τον εαυτό για να ελευθερωθεί... Ίσως και να τρελαινόταν...

Ιάσων: Ουάου...

Άργος: Βέβαια θα γιάτρευε τις πληγές του, όπως κάθε σκύλος, γλείφοντάς τες με την ίδια του την γλώσσα.

Ελπίδα: Κι εσύ θα το μπορούσες αυτό;

Άργος: *(αποφεύγει την ερώτηση)* Πάντως, όπως κι αν έχει, νομίζω πως ο κύριος Αισώπος ήθελε να μας πει με το μύθο του ότι το πολυτιμότερο πράγμα όχι μόνο για τα ζώα, μα και για τους ανθρώπους τους ίδιους είναι η ελευθερία.

Ελπίδα: Και για εσάς τους υπηρέτες, δεν είναι;

Άργος: Νομίζω πως για όλους μας είναι.

Ιάσων: Ναι, Ελπίδα. Εξάλλου ο Άργος μας, δεν φοράει αλυσίδα.

Άργος: Όπως κανείς πια στον κόσμο αυτό, Ιάσωνα.

(Μεγάλη παύση).

Ελπίδα: Άργο, να παίζουμε κυνηγητό σήμερα;

Ιάσων: *(με ενθουσιασμό)* Ναιιι...

Ελπίδα: Εσύ θα κάνεις τον λύκο κι εμείς τα πρόβατα...

Άργος: Εντάξει, Ελπίδα. Τρέξτε να σωθείτε! Μπορεί να γίνω και ο σκύλος του κυρίου Αισώπου...

(Ο Άργος αφήνει τα παιδιά να σηκωθούν από την θέση τους κι αρχίζει να ουρλιάζει. Κάνει πως τα κυνηγά στο σαλόνι και τα παιδιά τρέχουν χαρούμενα. Σε μια στιγμή και πάνω στο παιχνίδι η Ελπίδα περνά δίπλα από τον Άργο ο οποίος κάνει πως την δαγκώνει και την πληγώνει στο μπράτσο).

Ελπίδα: Ααχ... Άργο. Νομίζω με δάγκωσες!

Συσκότιση

ΣΤ' σκηνή

(Σε ένα Γραφείο του Μητροπολιτικού Νοσοκομείου. Στο κέντρο της αίθουσας ένα γραφείο με έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή και έμπροσθεν αυτού δύο καρέκλες επισκέπτη. Ο Γιατρός κάθεται πίσω από το γραφείο και ο Τζον στη μία από τις δύο καρέκλες επισκέπτη).

Τζον: Στην αρχή δεν φαινόταν κάτι σοβαρό.

Γιατρός: Τι εννοείτε;

Τζον: Μια απλή αμυχή ήταν. Ένα γδάρισμα.

Γιατρός: Από την οποία προέκυψε όμως...

Τζον: ...η μόλυνση της πληγής.

Γιατρός: Πέρασε μία ολόκληρη εβδομάδα από το περιστατικό, κύριε Άνταμς.

Τζον: Μα η εφαρμογή υγειονομικής κατάστασης της μικρής δεν μας είχε δώσει κανένα σημάδι, Γιατρέ.

Γιατρός: Περίεργο αυτό.

Τζον: Φαίνεται και στο ιστορικό της.

Γιατρός: Ναι...

Τζον: Αμέσως μόλις σήμανε το πορτοκαλί σήμα, σπεύσαμε στην Υπηρεσία σας.

Γιατρός: Για καλή σας τύχη!

Τζον: Ποτέ δεν θα αφήναμε...

Γιατρός: Το γνωρίζω, κύριε Άνταμς... *(κοιτάζει απότομα την οθόνη του υπολογιστή)* Βλέπω πως είστε υπόδειγμα πολίτη.

Τζον: Σας ευχαριστώ, Γιατρέ, μα...

Γιατρός: Παρατηρήσατε κάποια άλλα συμπτώματα στην καθημερινότητα της μικρής;

Τζον: Τίποτε ανησυχητικό.

Γιατρός: Ζάλη, τάση λιποθυμίας, δύσπνοια;

Τζον: Όλα φυσιολογικά.

Γιατρός: (σκεπτικός) Ίσως και να είναι ακόμη νωρίς.

Τζον: Ποιο ακριβώς είναι το πρόβλημα, Γιατρέ;

Γιατρός: Δεν είναι μια συνηθισμένη περίπτωση, όπως σας μετέφερα ήδη, κύριε Άνταμς.

Τζον: Δεν καταλαβαίνω.

Γιατρός: Ο τραυματισμός συνέβη πριν από μία εβδομάδα.

Τζον: Σωστά.

Γιατρός: Μου είπατε πως έπαιζαν στην αυλή.

Τζον: Μάλιστα.

Γιατρός: Μαζί με τον αδερφό της.

Τζον: Τον Ιάσωνα.

Γιατρός: Και μαζί τους ήταν ...

Τζον: Ο Άργος.

Γιατρός: Ο υπηρέτης...

Τζον: Ο Άργος!

Γιατρός: Εντάξει... Ο Άργος.

Τζον: Λοιπόν;

Γιατρός: Πρόσφατης παρτίδας, μου είπατε.

Τζον: Του 2101. Μόλις έναν χρόνο στην οικογένειά μας.

Γιατρός: Έπαιζαν κυνηγητό.

Τζον: Μετά το καθιερωμένο τους παραμύθι.

Γιατρός: Και η μικρή σκόνταψε στο παρτέρι με τους κάκτους...

Τζον: ...όπου υπήρχε και ένας μικρός σιδερένιος φράχτης.

Γιατρός: Αυτό είναι το θέμα.

Τζον: Μα, δεν καταλαβαίνω, Γιατρέ. Γιατί όλες αυτές οι ερωτήσεις;

Γιατρός: Είστε σίγουρος πως ο Άργος ...;

Τζον: Τι θέλετε να πείτε;

Γιατρός: Μήπως ήταν αυτός που...;

Τζον: Εννοείται να... *(μεγάλη παύση κι έπειτα με έκπληξη)* Επίθεση από υβρίδιο;

Γιατρός: Πάνω στο παιχνίδι ίσως.

Τζον: *(έκπληκτος)* Ουδέποτε μέχρι σήμερα στον κόσμο...

Γιατρός: Το γνωρίζω, κύριε Άνταμς. Ως επιστήμονας, είμαι βέβαιος για την πραότητα των υβριδίων...

Τζον: Θα ήταν πρωτάκουστο!

Γιατρός: Σε κάθε περίπτωση πάντως...

Τζον: Ναι...

Γιατρός: Το θέμα μας αυτήν την στιγμή είναι η Ελπίδα.

Τζον: Πείτε το μου ξεκάθαρα, Γιατρέ!

Γιατρός: Οι πρώτες εξετάσεις δεν ήταν απολύτως καθαρές, κύριε Άνταμς.

Τζον: *(σηκώνεται από την θέση του έκπληκτος)* Τι είπατε;

Γιατρός: Σας παρακαλώ, κύριε Άνταμς... Καθίστε.

Τζον: Μα πως...

Γιατρός: Εμφανίζονται συμπτώματα ασύμβατα με την εποχή μας.

Τζον: *(κάθεται ξανά)* Τι εννοείτε;

Γιατρός: Είναι βεβαίως οι πρώτες εκτιμήσεις, μα... *(παύση)* Εντοπίσαμε ένα μικρόβιο που προσομοιάζει στα χαρακτηριστικά του με ένα βακτήριο του παρελθόντος.

Τζον: Δηλαδή;

Γιατρός: Το βακτήριο αυτό μεταδιδόταν από τα ζώα στον άνθρωπο.

Τζον: Πως;

Γιατρός: Την ίδια ακριβώς απορία είχα κι εγώ!

Τζον: Μα...

Γιατρός: Το βακτήριο της μπαρτονέλλας.

Τζον: Μπαρτονέλλα;

Γιατρός: Έχει εκλείψει εδώ και δεκαετίες. Τα ζώα το πήραν μαζί τους στον άλλο κόσμο...

Τζον: Πως είναι δυνατόν;

Γιατρός: Αυτό που μας κάνει να ανησυχούμε είναι πως πρόκειται για κάτι εντελώς νέο. Μια εξελιγμένη μορφή...

Τζον: Της μπαρτονέλλας;

Γιατρός: Ακριβώς.

Τζον: Δεν το πιστεύω!

Γιατρός: Γι' αυτό σας λέω, κύριε Άνταμς. Δεν ωφελεί...

Τζον: *(παύση)* Μα ο Άργος είναι υπόδειγμα *(κομπιάζει)*...

Γιατρός: Ο Άργος.

Τζον: Δεν θα με πιστέψετε μα... *(παύση)* Υπάρχουν στιγμές που νομίζω πως έχω απέναντί μου... *(κομπιάζει. Κι έπειτα με έκφραση)* Έναν άνθρωπο!

Γιατρός: Κύριε Άνταμς...

Τζον: Καταλαβαίνω την ανησυχία σας, Γιατρέ, μα ακόμη κι αν παραδεχτούμε την υπόθεση ότι ο Άργος προξένησε το τραύμα, αυτό θα σήμαινε πως έχουμε να κάνουμε με ένα ακόμη πιο πρωτόγνωρο γεγονός!

Γιατρός: Μολυσμένο υβρίδιο!

Τζον: Το φαντάζεστε;

Γιατρός: Δεν θέλω να φαντάζομαι!

Τζον: Τότε;

Γιατρός: *(Κουνάει με απορία το κεφάλι του αριστερά - δεξιά)* Σε κάθε περίπτωση πρέπει να εξαντλήσουμε όλα τα ενδεχόμενα για την πραγματική προέλευση της μόλυνσης. Και δεν εννοώ της επιφανειακής...

Τζον: Τι σημαίνει αυτό, Γιατρέ;

Γιατρός: Θα περιμένουμε τα αποτελέσματα των νέων εξετάσεων. Σας είπα, δεν είναι κάτι συνηθισμένο.

Τζον: Οπότε;

Γιατρός: Οφείλουμε ταυτόχρονα να παρακολουθούμε ενδελεχώς την κατάσταση της Ελπίδας.

Τζον: Μάλιστα...

Γιατρός: Έχουμε ευαίσθητες καρδιές, κύριε Άνταμς, καταλαβαίνετε...

Τζον: Δηλαδή θα πρέπει...

Γιατρός: Για κάποιες ημέρες ακόμη ναι. Θα μπορείτε να την επισκέπτεσθε οποιαδήποτε στιγμή νιώσετε την ανάγκη. Εκτός και αν...

Τζον: Εκτός και αν...

Γιατρός: Ίσως δεν το γνωρίζετε.

Τζον: Να γνωρίζω ποιο;

Γιατρός: Εγκαινιάσαμε πρόσφατα την νέα μας υπερσύγχρονη πτέρυγα παραμονής συγγενών πρώτου βαθμού. Πρότυπες εγκαταστάσεις...

Τζον: Πού θα απευθυνθώ για την διαθεσιμότητα;

(Ο Γιατρός απλώνει το χέρι του προς τον Τζον).

Γιατρός: Δώστε μου ξανά την ταυτότητά σας.

(Ο Τζον απλώνει τον καρπό του. Ο Γιατρός τον σκανάρει με το ειδικό μηχάνημα. Ακούγεται μακρόσυρτος σε διάρκεια ήχος σκαναρίσματος).

Συσκότιση

Ζ' σκηνή

(Στο σαλόνι της έπαυλης της οικογένειας Άνταμς. Ο Τζον στέκεται όρθιος μπροστά από το ομοίωμα της αρκούδας στα δεξιά. Η Τζέιν πηγαινοέρχεται στον χώρο και ο Τζον την παρακολουθεί).

Τζέιν: Αυτό αποκλείεται!

Τζον: Μα, αγάπη μου...

Τζέιν: Δεν το συζητώ.

Τζον: Πρέπει.

Τζέιν: Την ξέρεις την γνώμη μου.

Τζον: Είναι ολοκληρωτική.

Τζέιν: Εσύ το λες.

Τζον: Μα όλοι στο ίδιο καζάνι;

Τζέιν: Είναι υβριδία Τζον! (συλλαβιστά) Υ-βρι-δι-α.

Τζον: Άνθρωποι ήταν.

Τζέιν: Ήταν. Το λες κι εσύ.

Τζον: Ναι, ήταν. Και έγιναν πλάσματα πιο άδολα από τους ανθρώπους.

Τζέιν: Δεν το πιστεύω!

Τζον: Ποιο;

Τζέιν: Μας συγκρίνεις με τα υβριδία.

Τζον: Έλα τώρα Τζέιν.

Τζέιν: (ειρωνικά - τον μιμείται) «Έλα τώρα Τζέιν».

Τζον: Εξάλλου μιλάμε για μια ιδιαίζουσα περίπτωση.

Τζέιν: Μπα;

Τζον: Κι εσύ η ίδια έχεις αποδεχτεί το πόσο ξεχωριστός είναι.

Τζέιν: Μακάρι να μην είχα...

Τζον: Το βλέπεις;

Τζέιν: Η κόρη μας βρίσκεται στο Μητροπολιτικό, Τζον!

Τζον: Ναι, μα...

Τζέιν: Εξαιτίας του.

Τζον: Ίσως δεν φταίει ο-

Τζέιν: Ακούς τι λες;

Τζον: Τι λέω;

Τζέιν: Την τραυμάτισε Τζον και την έστειλε στο κρεβάτι.

Τζον: Έπαιζαν.

Τζέιν: Και την μάτωσε...

Τζον: Ατύχημα ήταν.

Τζέιν: Τον δικαιολογείς; Για να καταλάβω...

Τζον: Γίνεσαι σκληρή, Τζέιν.

Τζέιν: Θα μπορούσα κι αλλιώς ;

Τζον: Όλα θα πάνε καλά.

Τζέιν: Ας ελπίσουμε.

Τζον: Και θα είμαστε όπως πριν.

Τζέιν: Δύσκολο.

Τζον: Ήταν μια τυχαία περίπτωση.

Τζέιν: Κι αν ξανατύχει;

Τζον: Ο Άργος έχει ότι πιο ανθρώπινο έχω συναντήσει.

Τζέιν: Πώς μπορείς;

Τζον: Πρέπει να τον σώσουμε, Τζέιν...

Τζέιν: Δεν θέλω να το συζητήσω.

Τζον: ...να καλύψουμε τα έξοδα θεραπείας του.

Τζέιν: Αυτό είναι το εύκολο κομμάτι.

Τζον: Υπάρχει και δύσκολο;

Τζέιν: Ξεχνάς το πιο βασιικό.

Τζον: Ποιο είν' αυτό;

Τζέιν: Ευθανασία. Σου λέει κάτι αυτή η λέξη;

Τζον: Από εμάς εξαρτάται.

Τζέιν: Η Υπηρεσία Ευθανασίας δεν αστειεύεται, Τζον.

Τζον: Αυτό άστο πάνω μου.

Τζέιν: Μπα;

Τζον: Μπορώ να τους αποδείξω το ξεχωριστό της περίπτωσης.

Τζέιν: *(γελάει ειρωνικά)*

Τζον: Δηλαδή, όχι εγώ ο ίδιος. Ο Άργος θα το κάνει.

Τζέιν: Πως είπες;

Τζον: Θα ζητήσω να εξετάσουν τον βαθμό ευφυΐας του.

Τζέιν: Είσαι απίστευτος.

Τζον: Είμαι σίγουρος, πως θα τους πείσει.

Τζέιν: Ειλικρινά, Τζον... Δεν μπορώ να καταλάβω αυτήν την εμμονή σου.

Τζον: Είναι κάποια πράγματα...

Τζέιν: Ναι.

Τζον: Άστο...

Τζέιν: Τι άστο Τζον; Ν' ακούσω. Να το συζητήσουμε δεν μου ζητησες;

Τζον: Δεν είναι μόνο η ποιότητα του Άργου, Τζέιν.

Τζέιν: Ε;

Τζον: Δεν μου είναι τόσο εύκολο...

Τζέιν: Ποιο πράγμα;

Τζον: Κάθε φορά που το φέρνω στο νου μου...

Τζέιν: Σ' ακούω, Τζον, εδώ είμαι.

(παύση - Ο Τζον δείχνει να σκέφτεται κι έπειτα ρωτά απότομα).

Τζον: Έχασες ποτέ κοντινό σου άνθρωπο;

Τζέιν: Θ' αστειεύεσαι, βέβαια.

Τζον: Δεν μιλάω για τους γονείς σου.

Τζέιν: *(τον πλησιάζει και του μιλά κατά πρόσωπο- με έκπληξη)* Δεν ήταν αυτοί κοντινοί μου άνθρωποι;

Τζον: Δεν εννοώ αυτό αγάπη μου, συγγνώμη.

Τζέιν: Αλλά τι ακριβώς;

Τζον: Μια απώλεια από μη φυσικά αίτια.

Τζέιν: Τι;

Τζον: Όχι λόγω γήρατος.

Τζέιν: Αλλά;

Τζον: Ένα ατύχημα ας πούμε, ή οτιδήποτε άλλο ξαφνικό.

Τζέιν: Ευτυχώς, δεν είχα την ατυχία.

Τζον: Εγώ όμως την είχα...

Τζέιν: Τζον, τι λες;

Τζον: Δεν σου έχω μιλήσει, Τζέιν.

Τζέιν: Να μου πεις τι;

Τζον: *(αρχίζει να χαιδεύει το ομοίωμα της αρκούδας)* Σου αρέσει;

Τζέιν: Δεν σε καταλαβαίνω...

Τζον: Αν ήταν συγγενής σου;

Τζέιν: Τζον!

Τζον: *(σκύβει το κεφάλι)* Τον έχασα, Τζέιν...

Τζέιν: Τι εννοείς; Ποιον έχασες;

Τζον: Τον αδερφό μου.

Τζέιν: Τον ποιον...;

Τζον: Δεν ήμουν μοναχοπαιδί, Τζέιν.

Τζέιν: Τι είπες;

Τζον: Ήμουν είκοσι ετών όταν...

Τζέιν: Όταν;

Τζον: Εκείνος είχε μόλις κλείσει τα δεκαοχτώ.

Τζέιν: Σκοτώθηκε;

Τζον: Όχι αυτό... *(κομπιάζει - παύση διαρκείας - δείχνει να βουρκώνει)*.

Τζέιν: Μίλησέ μου, Τζον!

Τζον: Αρκούδα.

Τζέιν: Εεε;

Τζον: Ήταν το αγαπημένο του ζώο.

Τζέιν: Μη μου πεις πως...

Τζον: Υβρίδιο, Τζέιν.

Τζέιν: Αδύνατον!

Τζον: Από τα πρώτα στην Πολιτεία μας.

Τζέιν: Τζον... *(προσεγγίζει τον Τζον και τον αγκαλιάζει)*. Πόσο λυπάμαι...

Τζον: «Το πειραματικό στάδιο».

Τζέιν: Ναι, το θυμάμαι.

Τζον: Τα πρώτα υβρίδια...

Τζέιν: Οι Εθελοντές.

Τζον: Άνθρωποι με δισεπίλυτα προβλήματα υγείας.

Τζέιν: Και όχι μόνο.

Τζον: Άνθρωποι που υπέφεραν...

Τζέιν: Μα καλά, πως...;

Τζον: ...χωρίς να βρίσκουν λυτρωμό.

Τζέιν: Εννοώ ο...

Τζον: Ντέιβιντ τον έλεγαν.

Τζέιν: Ο Ντέιβιντ, ναι. Πως...;

Τζον: Χρόνιο πρόβλημα στους οφθαλμούς.

Τζέιν: Δηλαδή;

Τζον: Επιδεινούμενη τύφλωση.

Τζέιν: Και;

Τζον: Έχανε ημέρα με την ημέρα το φως του.

Τζέιν: *(με γλυκύτητα)* Τζον.

Τζον: Ζούσε μια κόλαση.

Τζέιν: Δεν μου είχες μιλήσει.

Τζον: Με πονούσε.

Τζέιν: Όστε, γι' αυτό...

Τζον: ...η μεγάλη συμπάθεια μου προς τα υβρίδια.

Τζέιν: Λυπάμαι, Τζον.

Τζον: Πρέπει να με καταλάβεις.

Τζέιν: Τώρα εξηγούνται πολλά.

Τζον: Είναι κι αυτός ένας από τους λόγους, Τζέιν.

Τζέιν: Καταλαβαίνω.

Τζον: Όπως και να είχε, πάντως... Ο Άρτος είναι ένα ξεχωριστό πλάσμα.

(παύση - Η Τζέιν αρχίζει να περπατά ξανά σκεπτική στο χώρο. Σταματά απότομα και κοιτάει τον Τζον από απόσταση).

Τζέιν: Τι θες να πω, τώρα;

Τζον: Να πεις το ναι.

(παύση - Η Τζέιν σκέφτεται προβληματισμένη).

Τζέιν: Έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα.

Τζον: *(Πλησιάζει την Τζέιν, πιάνει με τα δύο του χέρια τα μάγουλά της και την κοιτά στα μάτια).*

Σ' αγαπώ Τζέιν.

Τζέιν: Μίλησέ μου, γι' αυτό Τζον...

Στιγμαία Συσκότιση

Η' σκηνή

(Στο σαλόνι της έπαυλης της οικογένειας Άνταμς. Η Τζέιν αναμένει αναστατωμένη την προσέλευση του Τζον από το Μητροπολιτικό Νοσοκομείο. Περπατά πάνω κάτω στον χώρο, πίνοντας αλκοόλ. Ακούγεται ο ήχος ηλεκτρονικής συσκευής στην πόρτα. Ο Τζον εισέρχεται στο σπίτι).

Τζέιν: Τζον! Επιτέλους...

Τζον: Αγάπη μου!

(Αγκαλιάζονται).

Τζέιν: Πες μου...

(Ο Τζον την φιλά. Η Τζέιν τον απωθεί διακριτικά).

Τζέιν: Μίλα μου Τζον! Κοντεύω να τρελαθώ!

Τζον: Πίνεις Τζέιν.

Τζέιν: Δεν μπορούσα κι αλλιώς...

Τζον: Όχι πάλι.

Τζέιν: Άλλο είναι το θέμα μας.

Τζον: Πρέπει να σου μιλήσω.

Τζέιν: Αυτό ζητάω κι εγώ. Δεν μου άρεσε καθόλου...

Τζον: Τζέιν...

Τζέιν: ...ο τόνος της φωνής σου στο τηλέφωνο.

Τζον: Δεν ήθελα να...

Τζέιν: *(φωνάζει δυνατά)* Μίλησέ μου Τζον! Επιτέλους, για το Θεό!

Τζον : Η καρδιά της.

Τζέιν: *(αναστατωμένη)* Όχι! Δεν μπορεί!

Τζον: Επιδεινώθηκε η κατάσταση. Χθες το βράδυ παρουσίασε...

Τζέιν: Θεέ μου! *(Η Τζέιν πιάνει με τα δύο της χέρια το κεφάλι της - Παύση -*

Ο Τζον προσπαθεί να αγκαλιάσει την Τζέιν, μα εκείνη τον απωθεί και απομακρύνεται. Αρχίζει να περπατά στον χώρο. Πιάνει το ποτήρι της και πίνει μονορούφι το ποτό της).

Τζέιν: Πόσο σοβαρό είναι; Μίλα μου ανοιχτά...

Τζον: Χρειαζόμαστε δότη.

Τζέιν: Δότη;

Τζον: Για μεταμόσχευση.

Τζέιν: Αυτό είναι αδύνατον.

Τζον: Είναι πολύ δύσκολο, το ξέρω. Μα...

Τζέιν: Μα; Τι μα;

Τζον: Κάτι, έχω σκεφθεί.

Τζέιν: Τι θα κάνουμε, Τζον; Οι δότες είναι δυσεύρετοι! Οι ουρές στο Μεταμοσχεύσεων... Μιλάμε για καρδιά.

Τζον: Θα μιλήσω στην Κάρολ.

Τζέιν: Μη μου πεις ότι πιστεύεις πως...;

Τζον: Ελπίζω.

(Η Τζέιν πιάνει ξανά το κεφάλι της με τα δύο της χέρια. Παίρνει το μπουκάλι με το αλκοόλ και γεμίζει ξανά το ποτήρι της).

Τζον: Δεν βγάζει κάπου αυτό.

Τζέιν: Με αφήνεις ήσυχης;

(μεγάλη παύση - Η Τζέιν συνεχίζει να περπατά στον χώρο αναστατωμένη και κάνει στάση μόνο για να πιει από το ποτήρι της - Έπειτα από αρκετές γουλιές, ακούγεται διαπεραστικός ήχος κινδύνου από τον καρπό της Τζέιν. Η Τζέιν σφίγγει τον καρπό της).

Τζον: Μα τι στην ευχή; Τζέιν, πόσο ήπιες;

(Η Τζέιν παίρνει από το κομοδίνο ένα τετράγωνο κόκκινο κουτάκι, βγάζει μία αμπούλα και την καταπίνει. Ο ήχος σταματά).

Τζέιν: Παράτα με... Είχα ακόμη πολλές μονάδες για τούτο τον μήνα...

Τζον: Και είπες να τις εξαντλήσεις μονομιάς...!

Τζέιν: Μ' αυτά που ακούω...

Τζον: Από στιγμή σε στιγμή θα καταφτάσουν. Δεν γλυτώνουμε την ποινή.

Τζέιν: Το τελευταίο που μ' ενδιαφέρει, τώρα.

Τζον: Σε χρειάζομαι, Τζέιν...

(Η Τζέιν σταματά το περπάτημα και κοιτά τον Τζον).

Τζον: Νηφάλια, όμως.

(μικρή πάυση - Η Τζέιν παρατά το ποτήρι της και πάει κοντά στον Τζον. Τον αγκαλιάζει δακρυσμένη).

Τζέιν: *(κοιτώντας τον Τζον στα μάτια)* Τι συνέβη, Τζον;

Τζον: Είναι κάτι πρωτόγνωρο. Όπως μας τα είχαν περιγράψει.

Τζέιν: Δηλαδή;

Τζον: Το μικρόβιο.

Τζέιν: Η μπαρτονέλλα;

Τζον: Όχι ακριβώς αυτή.

Τζέιν: Αλλά τι;

Τζον: Κάτι παρόμοιο. Μα δυστυχώς, όχι ακριβώς το ίδιο.

Τζέιν: Ο Άρτος!

Τζον: Ίσως...

Τζέιν: Στα 'λεγα.

Τζον: Τζέιν!

Τζέιν: Τώρα πια έγινε η ζημιά.

Τζον: Δεν είναι μη αναστρέψιμο, Τζέιν.

Τζέιν: Έχει να κάνει με την καρδιά της όμως. Εκεί που πονάμε...

Τζον: Θα τα καταφέρουμε.

Τζέιν: Πως;

Τζον: Σου είπα. Θα μιλήσω στην Κάρολ.

Τζέιν: Αυτή η σιγουριά σου!

Τζον: Ας έχουμε την ελπίδα...

Τζέιν: Μ' αυτήν θα ζούμε μονάχα;

Τζον: Είναι το κυριότερο.

Τζέιν: Πόσο αιθεροβάμων πια...

Τζον: Τζέιν!

Τζέιν: Κινδυνεύει η κόρη μας, Τζον! Κι εσύ μου μιλάς απλά για ελπίδες...;

Τζον: Θα τα καταφέρουμε.

(Η Τζέιν ξεσπά σε λυγμούς και κλάματα. Ο Τζον την αγκαλιάζει).

Τζέιν: *(με λυγμούς)* Δεν είναι αλήθεια, Τζον. Πες το μου. Πες μου πως δεν είναι αλήθεια.

Τζον: Πιστεύω ότι...

(Εισέρχεται από αριστερά στο σαλόνι ο Άργος).

Άργος: Κύριε Άνταμς...

Τζον: Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή, Άργο.

Άργος: *(δακρυσμένος)* Κύριε Άνταμς...

Τζον: Άργο; Κλαις;

Άργος: Εγώ.

Τζέιν: Άργο.

Άργος: Εγώ, κυρία Άνταμς.

Τζον: Τι εννοείς; Γιατί κλαις;

Άργος: Η Ελπίδα...

Τζον: Όλα θα πάνε καλά.

Άργος: Η Ελπίδα... Δεν πρέπει.

Τζον: Να μην ανησυχείς...

Άργος: Εγώ.

Τζέιν: Άργο, τι θες να πεις,;

Άργος: Έχω καρδιά.

Τζέιν: Σαν κι εμάς...

Άργος: Η Ελπίδα πρέπει να ζήσει.

Τζον: Άργο!!!

Άργος: Με την καρδιά μου θα ζήσει.

(Χτυπά το κουδούνι της πόρτας. Ο Τζον, η Τζέιν και ο Άργος στρέφουν το κεφάλι στην πόρτα).

Συσκότιση

Θ' σκηνή

(Σε ένα Γραφείο του Μητροπολιτικού Νοσοκομείου. Στο κέντρο της αίθουσας ένα γραφείο με έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή και έμπροσθεν αυτού δύο καρέκλες επισκέπτη. Ο Τζον κάθεται στην αριστερή καρέκλα και η Τζέιν στην δεξιά. Η θέση πίσω από το Γραφείο είναι άδεια).

Τζέιν: Μα, παίζει με την αγωνία μας;

Τζον: Εντάξει, Τζέιν.

Τζέιν: Στο τέλος θα το πάθουμε κι εμείς το καρδιακό, δεν την γλυτώνουμε.

Τζον: Έτσι συμβαίνει με τους γιατρούς πολλές φορές.

Τζέιν: Πώς δηλαδή; Να σ' αφήνουν στα κρύα του λουτρού;

Τζον: Έχουν έντακτα...

Τζέιν: Κι εμείς τι είμαστε;

Τζον: Έλα, Τζέιν. Ό,τι είναι να γίνει...

Τζέιν: *(με έκπληξη)* Πολύ κυνικό σε βρίσκω!

Τζον: Θέλω να πω... είτε το μάθουμε τώρα, είτε λίγο αργότερα, το αποτέλεσμα ένα θα είναι.

Τζέιν: Τι να σου πω, τώρα;

Τζον: Άλλωστε...

Τζέιν: Άλλωστε;

Τζον: Διέκρινα την αισιοδοξία στο βλέμμα του Γιατρού...

(Η Τζέιν τον κοιτά παραξενευμένη).

Άστραφτε...

Τζέιν: Πότε πρόλαβες;

Τζον: Έτοιμος ήταν να μας ανακοινώσει τα ευχάριστα.

Τζέιν: Εγώ γιατί δεν το είδα αυτό;

Τζον: Έχω καλό προαίσθημα, Τζέιν. Δεν πέφτω έξω. Θα δεις.

Τζέιν: Ναι αλλά αυτή η αναμονή μ' έχει σκοτώσει, Τζον.

Τζον: Εξάλλου, μην ξεχνάμε και την Κάρολ.

Τζέιν: Τι θα μπορούσε κι αυτή;

Τζον: Όλα θα πάνε κατ' ευχήν, αγάπη μου.

(Ο Τζον χαιδεύει στο κεφάλι την Τζέιν - Παύση - Στιγμή αμηχανίας – Σιωπή.

Η Τζέιν κοιτά το ρολόι στον καρπό της κι αναστενάζει).

Τζον: Ίσως να τον κρατήσουν για εξετάσεις;

Τζέιν: Ποιον;

Τζον: Τον Άργο.

Τζέιν: Αυτό μας έλειπε, τώρα.

Τζον: Δεν είναι και λίγο πράγμα, ε;

Τζέιν: Ποιο πάλι;

Τζον: Βλέπω μπρος μου τα αυριανά πρωτοσέλιδα;

Τζέιν: *(με έκπληξη)* Σαν τι βλέπεις;

Τζον: «Το Νέο Θαύμα»

Τζέιν: Μα, τι λες;

Τζον: «Υβρίδιο προσφέρει την καρδιά του για την σωτηρία δεκάχρονης!».

Τζέιν: *(απηυδισμένη)* Θεέ μου..

Τζον: Το φαντάζεσαι, Τζέιν;

Τζέιν: Ναι, αλλά μην διαβάσεις το άλλο...

Τζον: Τι άλλο;

Τζέιν: «Υβρίδιο επιτίθεται σε δεκάχρονη!»

Τζον: Έλα τώρα Τζέιν με τις εμμονές σου...

Τζέιν: Εμμονές;

Τζον: Έπαιζαν. Καμία πρόθεση δεν υπήρξε... Ο Άργος είναι αρνάκι.

Τζέιν: *(ειρωνικά)* Ε, βέβαια...

Τζον: Άλλωστε...

Τζέιν: Ναι...

Τζον: Το ακούσιο δάγκωμα υπήρξε η αφορμή, να βρεθούμε μπροστά σ' αυτή την πρωτάκουστη πράξη αυτοθυσίας!

Τζέιν: Δεν σε πιστεύω...

Τζον: Σκέψου το καλά, Τζέιν.

Τζέιν: Πολυάννα σκέτη μου έγινες!

Τζον: Τι σχέση έχει τώρα...

Τζέιν: Και βέβαια έχει. Παντού να βλέπεις τα θετικά... Ακόμη και μπρος στο θάνατο!

Τζον: Υπερβάλλεις.

Τζέιν: *(φωνάζει)* Για τη ζωή της κόρης μας είμαστε εδώ σήμερα!

(Ακούγεται ο ήχος ηλεκτρονικής συσκευής στην πόρτα).

Τζον: Σσσσς...

(Ανοίγει η πόρτα και εισέρχεται στην σκηνή ο Γιατρός).

Τζέιν: Γιατρέ, επιτέλους!

Γιατρός: Το καθήκον, κυρία Άνταμς, το καθήκον.

Τζον: Καταλαβαίνουμε, Γιατρέ...

(Ο Γιατρός κάθεται στην κενή θέση πίσω από το γραφείο).

Τζέιν: Λοιπόν; Πείτε μας... Πρόλαβα να πεθάνω ήδη τρεις φορές σήμερα...

(Ο Γιατρός κάθεται στο γραφείο του).

Γιατρός: Δεν υπάρχει λόγος να μακροηγορήσω επί του αποτελέσματος...

Τζέιν: *(με αγωνία)* Πείτε μας ανοιχτά, Γιατρέ;

Γιατρός: Παρότι μολυσμένο υβρίδιο...

Τζέιν: Όχι!

Γιατρός:... η καρδιά του θυμίζει ανθρώπου του περασμένου αιώνα!

Τζέιν: Δηλαδή;

Γιατρός: Πιο ανθρώπινη και απ' των ανθρώπων! Βάζει κάτω πολλές από τις δικές μας...

Τζέιν: Η Ελπίδα, Γιατρέ; Κινδυνεύει;

Γιατρός: Θα βγει πιο γερή από ποτέ.

Τζέιν: Γιατρέ μου!

Τζον: Στα έλεγα, Τζέιν!

Γιατρός: Θα χρειαστούν μόνο κάποιες τελευταίες, τυπικές εξετάσεις.

Τζον: Όχι κάτι το σοβαρό, δηλαδή.

Γιατρός: Ρουτίνας, θα έλεγα.

Τζέιν: Και πότε θα γίνει η επέμβαση;

Γιατρός: Μην βιάζεστε, κυρία Άνταμς.

Τζέιν: Τι εννοείτε;

Γιατρός: Είπαμε... Η Ελπίδα χρειάζεται μια νέα καρδιά, μα δεν πρόκειται να την χάσουμε από σήμερα μέχρι αύριο. Το θέμα ήταν να βρεθεί ο δότης.

Τζέιν: Θέλετε να πείτε ότι...

Γιατρός: Όλα είναι υπό έλεγχο, κυρία Άνταμς!

Τζον: Το ήξερα.

Τζέιν: Αφού πέθανα τρεις φορές...

Γιατρός: Το ζήτημα επαφίεται πλέον για ένα μικρό χρονικό διάστημα στις αρμοδιότητες άλλης Υπηρεσίας.

Τζέιν: Δεν σας καταλαβαίνω.

Γιατρός: Εννοώ για την θυσία.

Τζέιν: Εξακολουθώ να μην-

Γιατρός: Ο Άργος.

Τζον: Ναι, Γιατρέ...

Γιατρός: Η επιστήμη βρίσκεται μπροστά σ' ένα πρωτόγνωρο γεγονός.

Τζον: Εννοείτε πως...;

Γιατρός: Ψυχική νοημοσύνη!

Τζον: Γιατρέ!

Γιατρός: Ίσως θαύμα της Φύσης, ίσως και του Ανθρώπου.

Τζον: Σπουδαία τα νέα σας, από κάθε άποψη.

Γιατρός: Η εξέλιξη των υβριδίων στο κατώφλι του εικοστού δεύτερου αιώνα.

Τζον: Μια Νέα Εποχή!

Γιατρός: Μονάχα που...

Τζον: Ναι, Γιατρέ.

Γιατρός: Θα χρειαστούμε τις μαρτυρίες σας, κύριε Άνταμς... Από την ζωή σας με τον Άργο. Να είστε έτοιμος.

Τζον: Στην διάθεσή σας, ανά πάσα στιγμή!

Γιατρός: Όχι στην δική μου διάθεση, κύριε Άνταμς. Σε αυτήν της Υπηρεσίας Μεταλλάξεων, θα έλεγα.

Τζον: Πως;

Γιατρός: Εκεί θα μεταφερθεί ο Άργος για λίγες ημέρες, πριν από την επέμβαση... Στα μέρη όπου γεννήθηκε...

Συσκότιση

Γ' σκηνή

(Στο Εργαστήριο Μετάλλαξης της Α' σκηνής. Στο κέντρο της ένα άδειο κρεβάτι και στα αριστερά ένα γραφείο. Στα δεξιά η θύρα εισόδου - εξόδου. Ο Γιατρός Πωλ με λευκή ποδιά κάθεται στο γραφείο του. Στον χώρο παραβρίσκεται και ο Γιατρός Πίτερ - με λευκή ποδιά επίσης - κάνοντας βόλτες στο δωμάτιο).

Γιατρός Πίτερ: Αναζητούν το στίγμα του από τα Κεντρικά.

Γιατρός Πωλ: Χαμένη υπόθεση.

Γιατρός Πίτερ: Γιατί είσαι τόσο απόλυτος;

Γιατρός Πωλ: Εσύ το ρωτάς αυτό;

Γιατρός Πίτερ: Εγώ το ρωτάω, ναι.

Γιατρός Πωλ: «Το “Delete”. Ό,τι έπραξες μέχρι σήμερα θα ξεχαστεί στα κιτάπια της ιστορίας. Η ταυτότητα στον καρπό σου θα καταστραφεί μαζί με τον ηλεκτρονικό σου φάκελο». Θες να συνεχίσω, Πίτερ; *(παύση - ο Πίτερ κατεβάζει το κεφάλι)* Ναι θα συνεχίσω... «Κανείς από τους εμπλεκόμενους στην υπόθεσή σου δεν θα γνωρίζει τη νέα σου ταυτότητα. Όπως φυσικά ούτε οι συγγενείς και γνωστοί σου. Γι' αυτούς θα είσαι ένα άγνωστο υβρίδιο». Μήπως σου θυμίζουν κάτι αυτά τα λόγια;

Γιατρός Πίτερ: Το ευαγγέλιό μας...

Γιατρός Πωλ: Πες το κι έτσι.

Γιατρός Πίτερ: Ίσως θα έπρεπε να επανεξετασθούν οι διαδικασίες.

Γιατρός Πωλ: *(με έκπληξη)* Να επανεξετασθούν οι διαδικασίες;

Γιατρός Πίτερ: Έπειτα από μια τέτοια τροπή...

Γιατρός Πωλ: Και που θα πάει ο Κώδικας Δεοντολογίας, Γιατρέ;

Γιατρός Πίτερ: Μα, εδώ μιλάμε για πρωτόγνωρα γεγονότα...

Γιατρός Πωλ: Γνωρίζεις ποιο θα είναι το διακύβευμα και μιλάς έτσι; Πρωταρχική Αρχή της Μετάλλαξης και θεμέλιο για την ύπαρξη των υβριδίων είναι μία, Πίτερ. Και σ' αυτήν στηρίζεται όλο αυτό το οικοδόμημά μας.

Γιατρός Πίτερ: Ναι, μα...

Γιατρός Πωλ: «Κανείς από το νέο περιβάλλον του υβριδίου δεν δύναται να γνωρίζει την ανθρώπινη ταυτότητα αυτού ή οποιοδήποτε άλλο στοιχείο του ήδη διαγραμμαμένου παρελθόντος του».

Γιατρός Πίτερ: Δεν χρειάζεται να μου απαγγείλεις όλον τον Κώδικα, Πωλ.

Γιατρός Πωλ: Για να μην μιλήσω για την προστασία προσωπικών δεδομένων.

Γιατρός Πίτερ: Δεν νομίζω πως...

Γιατρός Πωλ: Έχουμε ορμιστεί στον Ιπποκράτη, Πίτερ.

Γιατρός Πίτερ: Ναι, μα...

Γιατρός Πωλ: Διακυβέρονται τόσα... Κι εσύ μου μιλάς για αναθεώρηση των διαδικασιών;

Γιατρός Πίτερ: Επανεξέταση.

Γιατρός: Ακόμη κι αυτό ...

Γιατρός Πίτερ: Κι αν ήξερες πως αυτό το υβρίδιο γεννήθηκε στο δικό μας Εργαστήριο;

Γιατρός Πωλ: Μου είναι παντελώς αδιάφορο...

Γιατρός Πίτερ: Δεν μιλάς σοβαρά, Πωλ.

Γιατρός Πωλ: Προσωπικά το μόνο που με ενδιαφέρει είναι το γεγονός... Αυτό καθ'εαυτό. Κι εκεί θα μείνω.

Γιατρός Πίτερ: Απαρνείσαι την αποκλειστικότητα Πωλ; Απαρνείσαι τη δόξα; Η μήπως τα φώτα της δημοσιότητας; Για να καταλάβω... Μπαίνουμε σε μια νέα εποχή για τα υβρίδια.

Γιατρός Πωλ: Η ένδειξη ψυχικής νοημοσύνης αποτελεί επίτευγμα όλης της Ιατρικής Κοινότητας κι όχι ενός Εργαστηρίου Μετάλλαξης.

Γιατρός Πίτερ: Δεν θα με βρεις σύμφωνο.

Γιατρός Πωλ: Η Οικουμενικότητα είναι αυτή που πήγε μπροστά την γενιά μας, Πίτερ.

Γιατρός Πίτερ: Ναι, αλλά εδώ μιλάμε για αποκλειστικότητα. Ένα υβρίδιο με ψυχισμό. Ένα και μοναδικό. Που ξεκίνησε από ένα συγκεκριμένο Εργαστήριο.

Γιατρός Πωλ: Αυτό δεν αποκλείει, σε καμία περίπτωση, το γεγονός κάποια ακόμη από τα υβρίδια που κυκλοφορούν γύρω μας, να έχουν αναπτυγμένη ψυχική νοημοσύνη.

Γιατρός Πίτερ: Τι εννοείς, Πωλ;

Γιατρός Πωλ: Ίσως είναι θέμα χρόνου. Αυτό εννοώ...

Γιατρός Πίτερ: Δεν νομίζω.

Γιατρός Πωλ: Η ανθρωπότητα πάντα εξελισσόταν, Πίτερ. Κάποτε ζούσαμε στα σπήλαια.

Γιατρός Πίτερ: Και λοιπόν;

Γιατρός Πωλ: Δες που έχουμε φτάσει...

(παύση - Ο Πίτερ αλλάζει κουβέντα).

Γιατρός Πίτερ: Σε κάθε περίπτωση, βρισκόμαστε μπροστά σε σημαντικές εξελίξεις. Αναζητούν ήδη μια νέα φόρμουλα.

Γιατρός Πωλ: Όπως αναμενόταν.

Γιατρός Πίτερ: Το ντι-εν-εί του υβριδίου-

Γιατρός Πωλ: Του Άργου.

Γιατρός Πίτερ: ...θα αποτελέσει το πρότυπο για την εξέλιξη στον τομέα των Μεταλλάξεων. Ανάπτυξη μιας νέας γενιάς υβριδίων.. ένα βήμα πιο κοντά στον Άνθρωπο.

Γιατρός Πωλ: Και όχι μόνο αυτό, Πίτερ...

Γιατρός Πίτερ: Ανοίγονται νέοι δρόμοι...

(Μικρή παύση).

Γιατρός Πωλ: *(διστακτικά)* Εκείνο που προκαλεί εντύπωση, βέβαια, είναι άλλο.

Γιατρός Πίτερ: Τι θες να πεις;

Γιατρός Πωλ: Το υβρίδιο ήταν μολυσμένο...

Γιατρός Πίτερ: Ελαττωματικό, ναι.

Γιατρός Πωλ: Μάλλον το αντίθετο θα έλεγα...

Συσκότιση

ΙΑ' σκηνή

(Σε ένα Εργαστήριο του Τμήματος Μεταμοσχεύσεων- μια λιτή λευκή αίθουσα. Στο κέντρο της ένα κρεβάτι με ορούς. Στα δεξιά η θύρα εισόδου - εξόδου. Στο κρεβάτι κάθεται συνδεδεμένος με τους ορούς και καλώδια ο Άργος. Στην αίθουσα ακούγεται ο συνεχής ήχος των μόνιτορ από τον καρδιογράφο).

[Στην γωνία της αίθουσας αριστερά στέκεται ακίνητη μια σκοτεινή παιδική φριγούρα. Το φως πέφτει στον Άργο].

Άργος: Τώρα που δεν μ' ακούει κανείς... Τώρα θα μιλήσω... Τώρα θα μ' ακούσω... Τώρα, ίσως, με καταλάβω... Τώρα που φεύγω... Μόνος...

(παύση διάρκειας)

Ο φόβος μου χτυπά ξανά την πόρτα... Έχει τον ήχο της καρδιάς... Έχει το χρώμα του αίματος... Κι όμως, μια αίσθηση ελευθερίας γεμίζει το μέσα μου... Πλάι στον φόβο... Ελευθερία και φόβος-

Άργος [και φωνή Ελπίδας]: Μαζί... Ένα...

(παύση διάρκειας)

Άργος: Τι 'ναι αυτό που μας διαφεντεύει...; Τι 'ναι αυτό που μας κυβερνά...; Δίψα για Ζωή... Τούτο συναντώ παντού στο νου μου... Την επιβίωση... Τούτη την ανάγκη έχω ... Τούτη την ανάγκη θαρρώ πως όλοι έχουν... Φτάνω στο τέλος και νιώθω να καταλαβαίνω...

(μικρή παύση)

Οι τελευταίες μου στιγμές... Φεύγω... Μα σαν να μην είναι η πρώτη μου φορά... Σαν να το έχω πάλι ζήσει τούτο... Και ίσως, αλήθεια, το ζήσω ξανά... Αυτό το αέναο... Να πεθαίνω και να γεννιέμαι... Να διαιωίζομαι... Ξανά και ξανά-

Άργος [και φωνή Ελπίδας]: Ένας κύκλος!

Άργος: Ένας και παντοτινός κύκλος... Που κρύβει μέσα του το παν... Τα πάντα εντός του... Το σύμπαν ολόκληρο εντός του... Κι εγώ ένα από τα στοιχεία του... Στοιχείο και στοιχειό... Ένα λιθαράκι κι εγώ... Ένα βήμα

προς το μέλλον... Το μέλλον... Αυτό, το άφταστο... Αυτό, το απρόβλεπτο...
Κι όμως το απαραίτητο... *(μικρή παύση)* Γιατί;... Γιατί εγώ;

Άργος [και φωνή Ελπίδας]: Μήπως όλοι μας...;

(παύση διαρκείας).

Άργος: Είδα... Είδα μέσα στα μάτια της... Είδα αυτό που πρόσμενα να δω... Είδα την δίψα για ζωή... Είδα την αγάπη... Είδα τη χαρά... Είδα αυτό που έφαχνα... Είδα, την χαμένη μου αδερφή... Είδα το Φως-

[Φωνή Ελπίδας: Είδα το Φως!]

(μικρή παύση)

Άργος: Μια νέα ζωή θ' αρχίσει... Η Ελπίδα μας... Η μικρή μας Ελπίδα... Θα ζει... Κι εγώ μαζί της... Με την καρδιά μου... Θα βρισκομαι αλλού κι όμως εδώ θα είμαι ...

(μικρή παύση - Ο Άργος αναστενάζει).

Στοιβάζονται στο νου μου οι σκέψεις και στροβιλίζουν... Δίνη πυκνή με τριγυρίζει... Όσα δεν μπόρεσα τόσο καιρό ζωντανός να δω, τόσο καιρό ήρεμος, τόσο καιρό ασφαλής, τα βλέπω τώρα εμπρός μου... Ο κόσμος θα προχωρά χωρίς εμάς και μαζί μας... Χωρίς την παρουσία μας, μα μέσω αυτής...

(μικρή παύση).

Πονώ, μα χαίρομαι... Πονώ που πεθαίνω... Μα χαίρομαι που δίνω ζωή... Στην Ελπίδα μας... Θα ζω μαζί της... Θα ζω μέσα απ' αυτήν...

(παύση διαρκείας)

Γύρευα την φωνή μου... Μα, δεν χωράνε άλλα λόγια, τώρα πια...

(μικρή παύση - με πάθος)

Παλεύω με το σκοτάδι... Και βρίσκω... Βρίσκω το Φως-

[Φωνή Ελπίδας: Βρίσκω το Φως!]

Άργος: *(με δυνατή, παθιασμένη φωνή προς το κοινό)* Μ' ακούς...; Με βλέπεις...; Νιώσε με...!

[Φωνή Ελπίδας: Είμαι εσύ...]

Άργος: Είμαι εσύ...

[Στιγμαία Συσκότιση -
Το φως πέφτει στην φιγούρα αριστερά. Είναι η Ελπίδα].

ΤΕΛΟΣ